

dighed, har søgt i den Grundlov, han har kastet sin Kærlighed paa, at faa indført enkelte Paragraffer, som kunde hævde det, vi mener er rigtig at hævde med Hensyn til Ejendomsretten. Det er altsaa ganske det samme, som vi altid har staaet paa. Jeg maa sige, at jeg blev betænkelig ved det ærede Medlems Udtalelse om, at alle de Forhold, vi her har med at gøre, maatte jo ændres yderligere, paa et senere Tidspunkt maatte man komme til at ændre denne Kapitelstakst, i det hele taget Forholdene angaaende Kapitelstaksten. Men det, vi i Virkeligheden her gør, er at fastslaa, at dog for en Aarrække, i alle Tilfælde for 4 Aar, skal det være saadan og saadan, og naar det fra det ærede Medlems og til Dels ogsaa fra den højtærede Justitsministers Side hævdes, at dette kun er en ganske midlertidig Foranstaltning, og at vi senere maa komme til noget ganske andet, staar vi egentlig talt igen paa bar Bund, og saa bliver man endnu mere betænkelig ved at tage Del i dette Lovgivningsarbejde. Jeg kan ikke være enig med ærede Medlemmer og den højtærede Minister i deres Betragtninger af Arvefæsteafgifterne. Arvefæsteafgifterne er egentlig en Prioritet, der ved Forrentningen retter sig efter Produktpriserne. Det er Fordelen ved denne Arvefæsteafgift for Yderens Vedkommende, at den retter sig efter den Pris, han kan faa for sine Produkter. Ganske vist følges Kornpriserne og Priserne paa de dyriske Produkter, som jeg ogsaa nævnede i Gaar, ikke nøjagtigt ad, men de følges dog saa meget ad, at man kan være sikker paa, at naar vi som nu har meget høje Kornpriser, er der ogsaa høje Priser paa dyriske Produkter. Jeg tror derfor ikke, at man kan tale om nogen som helst Nødstilstand for Yderen, og man maa ogsaa huske vel paa, at Yderne hver for sig yder forholdsvis meget mindre end det, Nyderne skal have, og det er derfor, at det egentlig er Nyderne, det gaar ud over, ikke Godsejerne, men Præster og Præsteener, som har en hel Del af deres Indtægter i Korn efter Kapitelstaksten. Det gaar i langt højere Grad ud over dem end ud over den lille Yder, der skal yde 5 til 10 Tønder Korn.

Den højtærede Minister gjorde en Bemærkning om, at han mente ikke, at det vilde styrke det konservative Parti at gaa imod dette Lovforslag. Der er i dette Tilfælde slet ikke Tale om at styrke de politiske Partier ved et agitatorisk Forslag, — jeg ved ikke, om der er noget i den Retning fra den højtærede Ministers eller

det radikale Partis Side. For de konservative Partier er der ikke Tale derom, det er ikke for enten at styrke eller svække Partiet i agitatorisk Henseende, at vi er gaaet mod dette Lovforslag, men fordi vi finder, at det ikke er i Overensstemmelse med Grundloven og ikke i Overensstemmelse med de Krav, man maa stille med Hensyn til Ejendomsretten.

Den højtærede Minister anbefalede, at man hurtigt skulde fremme dette Lovforslag, det maatte ikke vente. Jeg maa dog sige, at det forekommer mig, som jeg ogsaa nævnede i Gaar, at Hurtigheden har ikke været heldig. Hvis den højtærede Landbrugsminister havde vidst det, som alle andre Landmænd vidste i Oktober Maaned, at vi vilde faa en høj Kapiteltakst, kunde han i Oktober—November Maaned have fremsat Lovforslag i denne Retning, og saa kunde det vel have været færdigt nu. I Stedet for nedsatte han en Kommission, som fraraadede at komme med dette Lovforslag, og Hurtigheden i Folketinget, som var ret stor, førte til, at ved Lovforslagets første Behandling her i Gaar maatte Landbrugsministeren stille Ændringsforslag til de halve af de Paragraffer, som var vedtagne i Folketinget. Hurtigheden har ogsaa sine svage Sider. Et italiensk Ordsprog siger: „Den, der gaar langsomt, gaar sikkert.“ Jeg vil haabe, at Landstinget i ikke alt for høj Grad vil forhaste sig, saaledes at det Lovforslag, der kommer ud af vort Arbejde, ikke bliver noget lignende som det, der kom ud af Folketingets. I øvrigt udkastede den højtærede Justitsminister jo et Slags Program for, hvor hurtigt Sagen skulde gaa, man skulde straks nedsætte Udvalg o. s. v. Jeg maa sige, at Landstinget har intet at bebrejde sig. Vi har endogsaa i Gaar holdt et ekstraordinært Møde for at faa første Behandling meget hurtigt. Jeg tror ikke, at der fra nogen Side er Ønske om paa nogen som helst Maade at forhale denne Sag. Der er fra alle Sider kun et Ønske om at faa Sagen virkelig behandlet ordentlig igennem, saaledes at man kan overse Følgerne af dette Skridt. Jeg vil til Slut sige, at det, der for os er Hovedsagen, det er ikke, saaledes som ogsaa sagt af den sidste ærede Taler, at man overhovedet ikke kommer ind paa en ændret Fastsættelse af Kapitelstaksterner i Fremtiden. Man kan godt tænke sig, at Forholdene kunde føre det med sig, at man fastsatte Kapitelstaksten paa en anden Maade, f. Eks. saaledes, at den ikke